

19. neděle v mezidobí C

Víra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme. (Žid 11,1)

První čtení

Kniha Moudrosti 18,6-9

Ta noc, (v níž byli pobiti prvorození Egypťanů), byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skrytě obětovaly zbožné děti dobrých (rodičů) a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zazpívali chvalo zpěvy otců.

Druhé čtení

Židům 11,1-2.8-12

(Bratři a sestry!) Víra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl (Boží) výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. Víra (ho vedla k tomu), aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s (pevnými) základy, které sám Bůh vystaví a založí. I (neplodná) Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik (potomků) jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá.

Evangelium

Lukáš 12,35-40

Ježíš řekl svým učedníkům: "Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou

blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete."

K zamyšlení

Právě v těchto dnech jede mnoho z nás autem na dovolenou. S neustálým nárůstem dopravních prostředků cítíme čím dál tím zřetelněji: kdo chce s jistotou dosáhnout svého cíle, potřebuje především bdělost a schopnost reagovat, jinak ohrozí sebe i druhé. S významem bdělosti se setkáváme i v dnešních čteních z Písma. Přírovnání s jízdou autem není tak od věci, jak se na první pohled může zdát: kdo není bdělý ve víře a nereaguje se zvýšenou pozorností, rychle ztrácí přehled a riskuje, že vše ztratí. Každé z dnešních třech čtení vyjadřuje svým způsobem různé aspekty bdělosti.

* Kdo je bdělý, žije pro tento okamžik vzhůru. Text z knihy Moudrosti mluví o tomto rčení jasněji: Bdělost si je vědoma většího horizontu očekávání a počítá s nepravděpodobnostmi, překvapeními a nezvyklostmi od Boha. Izraeli, malému židovskému národu, přislíbil Bůh odvalu. Boží věrnost je základem jeho dávných příslibů (vyvedení z Egypta), a tak v něj může Jeho lid důvěřovat a na této věrnosti stavět. Může v určité obtížné životní situaci vydržet, zůstat bdělý a očekávat i v utrpení Boží znamení, neboť si je vědom, že Bůh nikdy neporuší své přísliby a nezruší vyvolenost svého lidu.

* Kdo je bdělý, má odvalu vydat se na cestu! Tato bdělost je zřejmá v životě praotce Abraháma, o kterém hovoří druhé čtení. Když uslyšíme Boží hlas, pak nám bdělost pomůže k odchodu – i když je tento odchod riskantní – do nového životního prostoru. Na životě Abraháma se ukazuje, že být na cestě s vírou, která nese příslib znamená obstát v rozhodujících zkouškách, ve kterých bere člověk Boha za slovo a na své straně se od Něj nechá sám za slovo vzít: pro Abrahama to znamená vzdát se svých životních jistot a vydat se do neznámé země; znamená to důvěřovat v Boží spásnou sílu a v příslib dědiců; a znamená to důvěru v tom nejtvrdějším lidsky nepochopitelném požadavku vzdát se svého vlastního syna. Vždy se jedná o neodhadnutelnou skutečnost, jejíž riziko na sebe vezmeme pouze s jistotou, že je to samotný Bůh, který vychází lidem v ústrety – právě v těch bezvýchodných situacích, ve kterých již není nic jasného, ve kterých se již všechno zdá mrtvé. Tak to je víra: "Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a pevně počítat s tím, co nevidíme." (Žid 11,1)

* Bdělost rozvíjí cit pro Boha, lidi a pro chování v určitých životních situacích. Pro všechny věřící je podstatný základní postoj k oproštění se ode všeho materiálního, bdělost v očekávání příchodu Pána a věrnost v přístupu k jejich Bohem svěřeným lidem a svěřenému majetku. Tyto základní postoje nejsou abstraktní principy, ale jsou živými v konkrétním přístupu k nám svěřeným lidem a majetku. Z textu evangelia je zřejmé, že nepozornost a nedostatek citu má negativní následky jak pro náš vztah ke světu tak k Bohu. Bdělost a otevřenost Bohu a lidem vytváří proti tomu trvalé a neporušitelné společenství. Čekání na příchod Páně bude konkrétní pouze v nápomocném a láskyplném přístupu celého stvoření.

Bdělost je životní postoj, který vytváří můj život pozorným a bdělým. Když jsem bdělý a pozorný, beru na vědomí šance a možnosti, které mi můj život nabízí. Když se soustředím pouze na to, abych chránil své poklady, pak je možné, že přehlédnu šance, které mi nabízí život, abych ho změnil. Když se snažím být ve svém životě otevřený pro to, co přijde, mohu to přijmout, i když se to zpočátku může zdát nepochopitelné, neúnosné a nepřiměřené. A tím způsobem můžu růst a zvítězit.

19. neděle v mezidobí C

Víra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme. (Žid 11,1)

První čtení

Kniha Moudrosti 18,6-9

Ta noc, (v níž byli pobiti prvorození Egypťanů), byla napřed oznámena našim otcům, aby byli dobré mysli, když bezpečně poznají, jakým přísahám uvěřili. Pak tvůj lid už očekával záchranu spravedlivých a zkázu nepřátel. Neboť čím jsi trestal protivníky, tím jsi oslavil nás, když jsi nás povolal. Vždyť skrytě obětovaly zbožné děti dobrých (rodičů) a svorně si uložily božský zákon, že svatí budou mít stejný podíl na stejných dobrech i stejných nebezpečích, když předtím zazpívali chvalozpěvy otců.

Druhé čtení

Židům 11,1-2.8-19

(Bratři a sestry!) Víra je podstata toho, v co doufáme, je přesvědčení o věcech, které nevidíme. Pro ni se našim předkům dostalo pochvaly. Protože Abrahám věřil, uposlechl (Boží) výzvy, aby se vystěhoval do země, kterou měl dostat v dědičné držení; vystěhoval se, ačkoli nevěděl, kam jde. Víra (ho vedla k tomu), aby se usadil v zaslíbené zemi jako cizinec, bydlel ve stanu, podobně jako Izák a Jakub, kterým se dostalo dědictvím stejného příslibu. Čekal totiž na město s (pevnými) základy, které sám Bůh vystaví a založí. I (neplodná) Sára uvěřila, a proto dostala sílu stát se matkou, a to přes svůj pokročilý věk, protože se spolehla na toho, který ten slib dal. A tak z jednoho muže, a to už vetchého, vzešlo tolik (potomků) jako hvězd na nebi a jako písku na mořském břehu, který nikdo nespočítá. Tito všichni umírali s vírou, i když se nedočkali toho, co bylo slíbeno: jen zdáli to viděli a radostně vítali a prohlašovali, že jsou na zemi jenom cizinci a přistěhovalci. Když tak mluvili, dávali tím najevo, že (pravou) vlast teprve hledají. Kdyby měli na mysli tu, z které se odstěhovali, měli by přece (dost) času se tam vrátit. Ale oni toužili po lepší (vlasti), totiž nebeské. Proto se ani Bůh za ně nestydí a nazývá se jejich Bohem a připravil jim město. Protože měl Abrahám víru, přinesl Izáka v oběť, když ho (Bůh) zkoušel. Svého jediného syna (chtěl) obětovat, třebaže mu bylo slíbeno: 'Od Izáka budeš mít potomky.' On totiž uvažoval takto: Bůh má dost moci, aby vzkřísil třebaž i mrtvé. Proto také (Izáka) dostal nazpátek i jako předobraz.

Evangelium

Lukáš 12,32-48

Ježíš řekl svým učedníkům: "Neboj se, malé stádce! Váš Otec rozhodl, že vám dá království. Prodejte svůj majetek a rozdejte na almužnu. Opatřte si měšce, které nezpuchřejí, poklad v nebi, kterého neubývá, kam se k němu zloděj nedostane a kde ho mol nerozežere. Vždyť kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce. Mějte bedra přepásaná a vaše lampy ať hoří, abyste se podobali lidem, kteří čekají na svého pána, až se vrátí ze svatby, aby mu hned otevřeli, když přijde a zatluče. Blahoslavení služebníci, které pán při

svém příchodu najde, jak bdí. Amen, pravím vám: Přepáše se, pozve je ke stolu, bude chodit od jednoho k druhému a obsluhovat je. A když přijde po půlnoci nebo při rozednění a nalezne je tak, jsou blahoslavení. Uvažte tohle: Kdyby hospodář věděl, v kterou hodinu přijde zloděj, nenechal by ho prokopat se do domu. I vy buďte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se nenadějete." Petr se ho zeptal: "Pane, říkáš toto podobenství jenom nám, nebo všem?" Pán řekl: "Kdo je tedy ten věrný a rozvážný správce, kterého pán ustanoví nad svým služebnictvem, aby jim dával včas přiděl jídla? Blaze tomu služebníku, kterého pán při svém příchodu najde, že to dělá! Opravdu, říkám vám: Ustanoví ho nad celým svým majetkem. Kdyby si však onen služebník pomyslel: 'Můj pán hned tak nepřijde,' a začal tlouci čeledíny a děvečky, jíst, pít a opíjet se, přijde pán toho služebníka v den, kdy to nečeká, a v hodinu, kterou netuší, ztrestá ho a odsoudí ho ke stejnému údělu s nevěřícími. Služebník, který zná vůli svého pána, a přece nic podle jeho vůle nepřipraví a nezařídí, dostane mnoho ran. Ten však, kdo ji nezná, a udělá to, co zasluhuje bití, dostane jich méně. Kdo mnoho dostal, od toho se mnoho očekává, a komu se mnoho svěřilo, od toho se bude víc žádat."

K zamyšlení

Právě v těchto dnech jede mnoho z nás autem na dovolenou. S neustálým nárůstem dopravních prostředků cítíme čím dál tím zřetelněji: kdo chce s jistotou dosáhnout svého cíle, potřebuje především bdělost a schopnost reagovat, jinak ohrozí sebe i druhé. S významem bdělosti se setkáváme i v dnešních čteních z Písma. Přirovnání s jízdou autem není tak od věci, jak se na první pohled může zdát: kdo není bdělý ve víře a nereaguje se zvýšenou pozorností, rychle ztrácí přehled a riskuje, že vše ztratí. Každé z dnešních třech čtení vyjadřuje svým způsobem různé aspekty bdělosti.

** Kdo je bdělý, žije pro tento okamžik vzhůru. Text z knihy Moudrosti mluví o tomto rčení jasněji: Bdělost si je vědoma většího horizontu očekávání a počítá s nepravděpodobnostmi, překvapeními a nezvyklostmi od Boha. Izraeli, malému židovskému národu, přislíbil Bůh odvahu. Boží věrnost je základem jeho dávných příslibů (vyvedení z Egypta), a tak v něj může Jeho lid důvěřovat a na této věrnosti stavět. Může v určité obtížné životní situaci vydržet, zůstat bdělý a očekávat i v utrpení Boží znamení, neboť si je vědom, že Bůh nikdy neporuší své přísliby a nezruší vyvolenost svého lidu.*

** Kdo je bdělý, má odvahu vydat se na cestu! Tato bdělost je zřejmá v životě praotce Abraháma, o kterém hovoří druhé čtení. Když uslyšíme Boží hlas, pak nám bdělost pomůže k odchodu – i když je tento odchod riskantní – do nového životního prostoru. Na životě Abraháma se ukazuje, že být na cestě s vírou, která nese příslib znamená obstát v rozhodujících zkouškách, ve kterých bere člověk Boha za slovo a na své straně se od Něj nechá sám za slovo vzít: pro Abrahama to znamená vzdát se svých životních jistot a vydat se do neznámé země; znamená to důvěřovat v Boží spásonosnou sílu a v příslib dědiců; a znamená to důvěru v tom nejtvrdějším lidsky nepochopitelném požadavku vzdát se svého vlastního syna. Vždy se jedná o neodhadnutelnou skutečnost, jejíž riziko na sebe vezmeme pouze s jistotou, že je to samotný Bůh, který vychází lidem v ústrety – právě v těch bezvýhodných situacích, ve kterých již není nic jasného, ve kterých se již všechno zdá mrtvé. Tak to je víra: "Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme, a pevně počítat s tím, co nevidíme." (Žid 11,1)*

** Bdělost rozvíjí cit pro Boha, lidi a pro chování v určitých životních situacích. Pro všechny věřící je podstatný základní postoj k oproštění se ode všeho materiálního, bdělost v očekávání příchodu Pána a věrnost v přístupu k jejich Bohem svěřeným lidem a svěřenému majetku. Tyto základní postoje nejsou abstraktní principy, ale jsou živými v konkrétním přístupu k nám svěřeným lidem a majetku. Z textu evangelia je zřejmé, že nepozornost a nedostatek citu má negativní následky jak pro náš vztah ke světu tak k Bohu. Bdělost a otevřenost Bohu a lidem vytváří proti tomu trvalé a neporušitelné společenství. Čekání na příchod Páně bude konkrétní pouze v nápomocném a láskyplném přístupu celého stvoření. Bdělost je životní postoj, který vytváří můj život pozorným a bdělým. Když jsem bdělý a pozorný, beru na vědomí šance a možnosti, které mi můj život nabízí. Když se soustředím pouze na to, abych chránil své poklady, pak je možné, že přehlédnu šance, které mi nabízí život, abych ho změnil. Když se snažím být ve svém životě otevřený pro to, co přijde, mohu to přijmout, i když se to zpočátku může zdát nepochopitelné, neúnosné a nepřiměřené. A tím způsobem můžu růst a zvítězit.*